

Den store Anakonda

Til de drenge og piger,
der ønsker at erobre verden!

Af samme forfatter:

Børnebøger:

Dengang verden væltede (2003)

'Om livsmod, tolerance og naturlig rarhed.' Fra 9 år.

I himlen går mænd med kjoler (2002)

'Sjov bog om sørgeligt emne.' Fra 6 år.

Sådan en hesteæder! (2000)

'Om venskaber i skolen.' Fra 8 år.

Kan sjælen flyve? (1997)

'Om angsten for døden, skilsmisser,
og en masse skæg og ballade.' Fra 8 år.

Børnelokkeren (1993)

'Om misbrug og tillid til voksne' Fra 6 år.

Noveller for unge:

To blink for nej (2003)

Fra antologien Svinemusklen
og andre tekster om unge, handicap og kærlighed. Fra 14 år.

Blondinen (1999)

Fra tidsskriftet Dansk Spænding

Skiderikken (1998)

Fra antologien Snapshots.

'Om kriminalitet og misbrug — set med indvandrerøjne.' Fra 14 år.

Der sætter jeg grænsen (1997)

Fra antologien City.

'Om kriminalitet og misbrug.' Fra 14 år.

Den store Anakonda

Lise Helledie

Forlaget Rip Rap

Den store Anakonda
Copyright © 2006 Lise Helledie
og Forlaget RipRap, Aarhus
Forlagsredaktion: Jan Knus
Tilrettelægning & DTP: SOFTmachine
Tegninger til omslag og vignetter:
Copyright © 2006 Jørn Villumsen
Layout af omslag: SOFTmachine
Fotoportræt: © Jan Knus
Digital tryk & binding: One Way Tryk a/s, Skanderborg

Udgivet uden offentlig støtte af
Forlaget Rip Rap
www.riprap.dk
forlag@riprap.dk

ISBN 87-91074-03-7

'Jeg vil gerne kontaktes af mine læsere!'

Lise Helledie: lisehelledie@stofanet.dk

Undervisningsmateriale findes i forbindelse med
præsentation af forfatter og bog:
www.riprap.dk/dsaskole.html

Kapitel 1	Kan man dø af sorg?	7
Kapitel 2	Ét skridt forkert	16
Kapitel 3	Piger lugter af parfume	22
Kapitel 4	Det er en tillidssag	29
Kapitel 5	Attentat mod uskyldig borger	38
Kapitel 6	Hver time har nok i sin plage	45
Kapitel 7	Hvor er Indien?	52
Kapitel 8	Og det skulle komme fra dig?	61
Kapitel 9	Den våde mur	66
Kapitel 10	Valiumsøstrene	73
Kapitel 11	En gave	85
Kapitel 12	Tredje gang bliver man dernede	93
Kapitel 13	Myldretid i junglen	108
Kapitel 14	Det gør ondt	115
Kapitel 15	Duellen	122
Kapitel 16	Efterlyst	130
Kapitel 17	Må jeg komme ind?	137
Kapitel 18	Tandlægebesøget	145
Fraklip		151

Kan man dø af sorg?

Kapitel 1

Vild kanin. Vild kanin. Vild kanin. Ja, han er en vild kanin. Det er bare ikke så nemt, når der sidder en stor anakonda og klemmer om hans brystkasse.

Det er sommer og lørdag. Inde fra stuen kan Daniel høre radioen spille den gamle sang om De vilde kaniner med de meget lange ører. Alt er, som det plejer at være. Bortset fra at det var sådan en morgen, at hans far tog sin sovepose og boremaskine under armen og kørte hen til en anden kvinde. Han gik bare lige hen til én på fireogtyve.

- Ja, så havde det været bedre, hvis han var død i en trafikulykke, hvisker Den store Ana-

konda. Det er den slange, der har boet i Daniel, lige siden hans far forlod dem. Man kan godt nok ikke se den, og det er kun Daniel, der ved, at den er blå.

En anakonda kan blive op til femten meter lang. Den lever i floder og på steder, hvor der er fugtigt, og hvor den kan gemme sig. Den sniger sig ind på sit bytte, og haps, tager den en tapir, en krokodille eller et jordsvin. Dyret har ikke en chance, når det langsomt bliver kvalt i slangens greb.

Daniel trækker dynen op over hovedet og krammer den. Hvorfor kommer hans far ikke tilbage? Hvad laver han? Måske er han flyttet til København? Han kunne jo bare have sagt, hvis der var noget, han var utilfreds med.

- Din far talte altid om, at I skulle ud at rejse, hvisler slangen. - Til Indien. I kunne have haft en alle tiders tur. Ham og dig.

Daniel rejser sig og går ud i køkkenet for at spise morgenmad. På væggen hænger farmors lille træhjerte, hvor der står:

”Er der røg i køkkenet, og stemningen sløret,
tag konen om livet, så stiger humøret.”

Det er et fint vers, men nu kan det ikke bruges mere. Det giver jo slet ingen mening. Daniel tager det lille hjerte ned fra sømmet og smider det i skraldespanden, så hans mor

ikke skal blive ked af det, hvis hun får øje på det.

Fra vinduet kan han se en mand komme trækkende med sin gule cykel. Det er hvidløgsposten, der er rejst helt herop nede fra Tyrkiet ... bare for at putte breve i andre folks postkasser. Er han slet ikke klar over, hvor meget han lugter af hvidløg?

Daniel gider ikke gå ned for at se, om der er post, for hans far har ikke skrevet, siden han flyttede, så hvorfor skulle han gøre det i dag? Det gør så ondt at tænke på, og samtidig er Den store Anakonda ved at klemme livet ud af ham, så han har svært ved at trække vejret. Hvis den ikke snart forsvinder, så ved han ikke, hvad han gør.

- Kan du huske, da han lærte dig at fiske fra isen? hvisker slangen.

Hvorfor kan det væmmelige uhyre ikke lade ham være i fred? Daniel er lige ved at græde, men han kan ikke. Gråden har lige som sat sig fast ... Hvorfor ringer han ikke, eller skriver et brev? Eller bare en lille mail. Der behøvede jo ikke at stå så meget.

- Fordi din far er en skiderik, hvisker Anakondaen. - En liderlig horebuk, der kun har damer i hovedet. Kan du ellers forklare mig, hvorfor han ikke ringer?

- Ti stille, siger Daniel, - jeg vil ikke høre på det.

- Og du skal i hvert fald ikke ringe til ham, hvisler den store slange. - Han skal komme til dig.

- Ja, ja, svarer Daniel og tænker på det telefonnummer,

som ligger nederst i hans skrivebordsskuffe. Helt dernede, hvor ingen finder på at lede.

Det er ikke til at leve sådan her. Nu glider Anakondaen op omkring hans strube og strammer til. Daniel trækker sort mudder ind i stedet for luft. For hver dag der går, får den mere og mere has på ham.

- Tænk, at ødelægge en hel familie, hvisler den, mens den bølger frem og tilbage. Daniel kan ligefrem mærke, hvordan de store skæl skraber mod hans mave. Den er efterhånden så øm, at han har svært ved at gøre helt almindelige ting som for eksempel at åbne køleskabet.

Kan man dø af sorg? Ja, det kan man selvfølgelig godt, og hans mor er ligeglad. Hvordan kan hun være det? Hvorfor gør hun ikke noget?

- Fordi hun er en stor, fed flodhest, hvisker Den store Anakonda.

Så slipper den endelig sit tag, og Daniel rejser sig. Der er noget, han må have ordnet. Hvis han skal af med slangen, er han nødt til at rejse til et varmt land, hvor den kan lide at være. Her er alt for koldt. Og Jonatan skal med. Han har allerede sagt ja. Han plejer ellers at være en rigtig bangebuks, der gør alt, hvad hans far og mor siger, men efter den sidste opringing fra skolen står sagerne anderledes.

Daniel tager ugeavisen op fra køkkengulvet og læser siderne med annoncer. I tivoli søger de folk til noget under-

holdning. Det skulle være nemt nok, og så er problemet med pengene ude af verden.

Han vil ringe med det samme, og Jonatan er nødt til at være med. Med sine lange fingre stryger Daniel ned over sine cowboybukselår. Det hele skal nok gå. Han skal i hvert fald ikke blive i det her hul længere end højest nødvendigt.

På vej hen til sin bedste ven møder han Nina fra klassen. Daniel er sikker på, at hun har set ham, men hun hilser ikke. Det er kun de smarte drenge, Nina gider hilse på.

Daniel kan mærke, hvordan Anakondaen rører på sig, men den falder hurtigt til ro igen. Den kan ellers godt finde på at stikke sin kløvede tunge ud gennem hans mund og sige en masse onde ting lige i hovedet på folk. Hans kæbemuskler er efterhånden hårde som pansret stål, fordi han er bange for, hvad den kan finde på at sige.

Det er godt, at han snart er væk fra byen og alle dem, der ikke forstår ham, men det allerbedste er, at han slipper for Den store Anakonda. Det ondskabsfulde dyr. Det var også den, der fik ham til at drikke stearin til sidste klassefest for at imponere pigerne, men Nina vendte bare ryggen til.

Hold kæft, hvor gjorde det ondt. Han havde været nødt til at skubbe al det flydende stearin op i ganen for ik-

ke at komme til at sluge det.

Inde i stuen ligger Jonatan i sofaen og ser morgen-tv.

- Vi har fået job i tivoli, siger Daniel og dumper ned i den lænestol, som børn absolut ikke må sidde i.

Godt nok er Jonatans forældre rige, men de er ikke særlig venlige. Jonatan må aldrig noget, og så har han både briller og bøjle på tænderne. Stålanden kalder de ham henne i skolen. Hvordan kan hans forældre også tro, at hans kammerater vil behandle ham ordentligt, når hans briller er så store, at ikke engang en voksen ville være bekendt at gå med dem?

- Jeg ville dø, hvis jeg så ud som ham, tisker den ækle slange.

- Vi skal være inde i to tøjdyr, siger Daniel.

Jonatan kigger op. - Man kan da ikke være inde i et tøjdyr.

- Sagtens. De er kæmpestore. Det er en kanin og en frø. Vi skal bare gå rundt og vinke til børnene og give dem et knus.

- Helle for at være i kaninen, griner Jonatan og retter på sine store briller. - Hvornår skal vi starte?

- I morgen. Det er alle ugens dage. Det er hårdt, men bare rolig, vi har radiokontakt med vagterne hele tiden.

- Er det da farligt?

- På en måde. Det er nogle af indvandrerbørnene. De slår, men nu sker det ikke så tit. Personalet har forbedret sikkerheden. Vi får walkie-talkie og alt muligt.

Jonatan retter på sine briller. - Er der ikke varmt inde i sådan et dyr?

- Pivskid. I morgen viser tivoliinspektøren os ruten, vi skal gå.

- I har to pauser om dagen, siger den tykke inspektør, da de står inde i det lille omklædningsrum. - Og I kan godt belave jer på, at det er barskt. De to sidste børn, der havde tjansen, var simpelthen ikke hårde nok i filten.

- Skal vi ikke bare opføre os lige som Bamse og Kylling? Altså dem fra fjernsynet? fedter Jonatan.

Inspektøren kigger på ham og klør sig på næsen. - Jo, bortset fra at I ikke må sige noget. Så nu håber jeg, I klarer den, siger han og lægger trøstende armen om Jonatans skulder.

Men det er ingen trøst. Kostumerne er enorme. Jonatan kan knap nok nå op i kaninens hoved, og de hvide poter er alt for store til hans fødder.

- Puh, hvor er her varmt, stønner han og forsøger at kigge ud gennem munden. - Jeg kan slet ikke se noget for mine lange fortænder.

- Hold mund, siger Daniel, - og skrub ud i haven med

dig. Men det er slet ikke så nemt, som det er sagt. Daniels frølår støder hele tiden mod hinanden.

- Hvorfor tror du ikke, vi må sige noget? hvisker Jonatan, mens han forsøger at stampe sin ene pote på plads.

- Fordi dyr ikke kan tale.

- Nå, ja, siger Jonatan, - selvfølgelig.

Tivoli summer. Forlystelserne skramler, børn hviner, skud fra bøsser i skydeteltet. Det hele i et stort sammensurium, men så lyder der en skinger piges stemme. - Kanin, se på mig!

Forgæves forsøger Jonatan at bøje sit store hoved, uden det falder af.

- Kanin! Se på mig! Du kigger jo slet ikke! råber den lille unge.

- Du kan da godt gøre dig umage, mumler Daniel inde fra frøen.

- Jeg prøver, men jeg kan ikke se noget.

- Så følg efter mig. Daniel tager fat i Jonatans ene pote, men så støder de ind i en stang med en lampe oven på.

- Jeg tror, jeg har fået næseblod, hvisker Jonatan.

- Nå, men det har vi ikke tid til at se efter. Du må klare dig, så godt du kan indtil pausen.

De skal ned til radiobilerne og derfra følge en snoet vej

hen til pariserhjulet bagerst i haven, men der kommer hele tiden børn løbende, som vil have et knus.

- Jeg kan slet ikke forstå, hvorfor vi er så populære? siger Jonatan inde fra kaninen.

Men så kommer et barn styrtende og støder med al kraft ind i hans mave, så han falder sammen. Kaninkostumet ligger som en kæmpe tøjbylt midt på stien.

- Var det en indvandrer? gisper bylten.

- Selvfølgelig var det ikke det. Rejs dig nu op, dit kryb, kommanderer frøen. - Det her er ikke en søndagsudflugt.

- Jeg kan ikke, siger kaninklumpen. - Jeg tror, jeg har brækket armen.

- Sludder. Du skal bare tage dig sammen. Vi har pause om en time, og så skal vi have en tur i rutsjebanen.

Endelig får Jonatan rejst sig op, men hans poter står ud til hver sin side, og hovedet vender den forkerte vej.

- Drej hovedet, dit fjols. Daniel vinker med sit ene forben til en flok børn, der leger ved et klatrestativ, og straks farer de hen til tøjdyrene.

- Skrid ad helvede til, hvæser Den store Anakonda inde fra frøen, men det bekymrer ikke børnene. I stedet for begynder de at hive i kaninens tottede hale.

- Vi niver dig i halen, vi niver dig i halen, kanin, råber de. - Vi niver dig i halen.